

הבוגרים והמוסמכים

בתשע"א העניקה האוניברסיטה הפתוחה תואר ראשון ל-3,081 בוגרים ובגרות. תואר שני הוענק ל-482 מוסמכים ומוסמכות. כמו כן הוענקו תעודות גמר למסיימי תכניות שונות של לימודי תעודה, מהן 99 תעודות הוראה. 14 אחוזים ממקבלי התארים והתעודות הצהירו שאינם בעלי תעודת בגרות.

"הודות לאוניברסיטה הפתוחה לא אפשרתי לבית הספר למנוע את השכלתי"

דור לא מגלה עניין בלימודים ולא מקשיב בשיעורים". [...] אני לא הבנתי מה הביג דיל, אז מה אם נכשלתי במתמטיקה, תנ"ך, ספרות וביולוגיה? בהתעמלות היה לי 100!

אבל ההצלחה המסחררת שלי בהתעמלות לא הרגיעה את ההורים שלי ובצעד נואש החליטה אמי לפנות לאחת והיחידה – יועצת בית הספר. היועצת כבר היתה פחות עדינה מהמחנכת ואמרה לאמא שלי "ותרי, ממנו לא ייצא כלום". אמא שלי היתה שבורה ואני לא יכול לשכוח את זה. למעשה, אני לא יכול לשכוח את זה כי עד היום בכל יום שבת כשאני מגיע אליהם לצהריים היא מזכירה את היועצת הזו...

אבל בחזרה לסיפור. לתיכון הסכימו לקבל אותי רק לכיתה הכי נמוכה או בשמה היותר מוכר – "הכיתה של המופרעים". לכל כיתה בתיכון היה יעד: ביולוגיה רפואית, מחשבים, ביוטכנולוגיה. היעד של הכיתה שלי היה לא לנשור מבית הספר. ייצגתי בכבוד את הכיתה, לא נשרתי ואפילו הצלחתי לסיים עם תעודת בגרות בממוצע מכובד של 67.

ואז התגייסתי. ולאחר שלוש שנים השתחררתי. ואז קרה לי הדבר הכי טוב שיכול לקרות – השתעממתי. לראשונה בחיי הסתכלתי קדימה ושאלתי את עצמי, "מה אני רוצה לעשות בחיים?" ובפעם הראשונה הבנתי שאני רוצה ללמוד משהו, אבל באמת ללמוד אותו. אז מה ללמוד? התעניינתי בפיסיולוגיה. ואיפה ללמוד? באוניברסיטה כמובן!

קבעתי פגישת ייעוץ באוניברסיטת תל-אביב ובגאווה גדולה בישרתי להם שאני מוכן ללמוד פיסיולוגיה במוסד שלהם. לצערי, ההתלהבות החדשה שלי מלימודי פיסיולוגיה לא הרשימה את היועצת, והיא הציעה לי להגיש מועמדות לתכניות לימודים שקצת יותר מותאמות להישגי הבגרות שלי. אז אמנם החוג ללימודי הערבית והאסלאם או התכנית ללימודי אפריקה היו אלטרנטיבה מתאימה, אבל בכל זאת – אני רציתי פיסיולוגיה.

מדברי הבוגר דור בר עוז, נציג הבוגרים בטקס אביב 2011

[...] מרק טוויין אמר "מעולם לא אפשרתי לבית הספר למנוע את השכלתי" – זו הכותרת לסיפור שלי.

כילד וכנער מתבגר, הלימודים בבית הספר אף פעם לא עניינו אותי. לא הצלחתי להושיב את עצמי להכין שיעורי בית או ללמוד למבחנים. לא שהייתי עצלן ולא שהיו לי קשיי למידה, פשוט לא עניין אותי. מנגד אני יכול לאמר שבחטיבת הביניים שבה למדתי המורים לא התאמצו יותר מדי בניסיון לשנות זאת. כל יום הורים היתה המחנכת שלי חוזרת על אותה המנטרה – "לילד יש פוטנציאל, אבל הוא לא ממש אותו.

העבודה המעשית בפסיכולוגיה, והשני – הקורס "פסיכולוגיה פיזיולוגית". העבודה בשלוותה הראתה לי את עולם הפסיכולוגיה הקלינית מבפנים. זו היתה חוויה מרתקת, מלמדת ומאוד משמעותית, אך בסופה הבנתי שזה לא באמת מה שאני רוצה לעשות. הקורס בפסיכולוגיה פיזיולוגית, לאלו מבינכם שלא מכירים, עוסק בהבנת ההתנהגות מהפן הפיזיולוגי, הביולוגי, עוסק בהסבר החוויה האנושית על ידי המבנים המולקולריים, הכימיים והחשמליים שמרכיבים כל תא בגוף וכל נירון במוח. הנושא הזה כבש אותי.

אז מה משלב ביולוגיה, כימיה, פיזיולוגיה, מחשבה אנליטית, וטיפול בבני אדם? החלטתי ללמוד רפואה. הגשתי מועמדות לבית הספר לרפואה באוניברסיטת תל-אביב. את ציוני הבגרות שלי החליפו ציוני התואר. ניגשתי לבחינה הפסיכומטרית מצויד ב יכולת הלמידה שפיתחתי באו"פ והתקבלתי. כן, אותו מוסד שלא הסכים לקבל אותי ללימודי פסיכולוגיה פותח את שערו לפני ללימודי רפואה.

אני הסטודנט לרפואה הראשון שהגיע מהאוניברסיטה הפתוחה. כנראה גם הראשון עם ציון 70 בבגרות 3 יחידות במתמטיקה, אבל אני לא נופל משאר חברי לכיתה. היום אני לקראת סיום שנה רביעית, עושה סבבים קליניים במחלקות השונות בבתי החולים, לובש חלוק וסטטוסקופ ומטפל בחולים. מי שמכיר אותי מילדות לא מאמין לי כשאני מספר לו את הסיפור הזה, ואני חייב הכול לאוניברסיטה הפתוחה.

אז מרק טוויין אמר "מעולם לא אפשרתי לבית הספר למנוע את השכלתי"; אני אומר "הודות לאוניברסיטה הפתוחה לא אפשרתי לבית הספר למנוע את השכלתי".

אני רוצה לומר תודה לאוניברסיטה הפתוחה ולאנשי הסגל על כל מה שהענקתם לי, ועל כל מה שהענקתם ומעניקים לכל אחד מהבוגרים כאן היום ולבוגרים של מחר.

הבנתי שאם אני רוצה פסיכולוגיה באוניברסיטה אני צריך לשפר את כל הבגרויות שלי (חוץ מהתעמלות) והייתי מתוסכל. נאלצתי להתחיל לחפש מוסד אקדמי אחר שיהיה מוכן ללמד אותי פסיכולוגיה, וכך הגעתי לאוניברסיטה הפתוחה. האוניברסיטה הפתוחה לא דרשה ממני ציוני בגרות בשמים, ולא דרשה ממני אפילו לגשת לפסיכומטרי. הדרישה היחידה מהסטודנט היא נכונות ללמוד, ולמזלי זה הדבר היחיד שהיה לי להציע.

נרשמתי לשני קורסים בסמסטר הראשון והייתי תלמיד חרוץ. ישבתי לקרוא בבית, הכנתי את כל הממ"נים וממש התחברתי. הרגשתי שהלימודים הפעם ממש באים לי בקלות. ניגשתי לבחינה הראשונה בקורס "פסיכולוגיה חברתית", וקיבלתי 70. אז הבנתי שיש לי עוד הרבה מה ללמוד ואך ללמוד, ושהלימודים לא באמת באים בקלות.

תעודה אחת עם ממוצע 70 כבר היתה לי בבית, וראיתי לאן היא הביאה אותי. החלטתי לנסות שוב. ניגשתי למועד ב, למדתי, חרשתי, שיננתי – והפעם הוצאתי 98. וואו, כמה שזה הרגיש טוב! כמו תגמול מתוק על עבודה קשה. החלטתי שכך יראה כל קורס בכל סמסטר.

לא רק החומר המעניין וספרי הלימוד המושקעים של האו"פ עזרו, גם מנחים מצוינים שהעבירו את החומר בצורה דידקטית, ברורה ומאתגרת. המשכתי בעבודה הקשה והתגמולים לא איחרו לבוא: קיבלתי תעודות הצטיינות מהדיקן ומהנשיא, הוענקה לי מלגת לימודים על הישגי, הוזמנתי לקחת חלק בסמינר הראשון למצטיינים של האו"פ בתחום הפסיכולוגיה, בהנחייתה של פרופ' סוניה רוקס והתחלתי לעבוד כעוזר מחקר של ד"ר שחר אייל.

הייתי בטוח שאני הולך לכבוש את עולם הפסיכולוגיה בסערה. ואז קרו שני אירועים משמעותיים בחיי האקדמיים. הראשון – התנדבתי שנה בבית החולים שלוותה במסגרת